

Едни отъ мрежитъ се разпъватъ въ морето и се устройватъ истински капани, въ който пжтущитъ риби лесно навлизатъ, но не могатъ да излѣзатъ. Презъ това време рибаритъ живѣятъ въ колиби край брѣга. Презъ всѣки 2—3 часа тѣ отиватъ съ лодкитъ до мрежитъ, изгребватъ наловената риба и я изнасятъ на брѣга.

Съ други мрежи риболова се извършва въ откритото море — и то само нощно време. Тогава пжтущитъ ята риби се познаватъ по силната свѣтлина, която издаватъ въ тъмнината.

Съ настѣпването на нощта две по две лодкитъ, карани отъ по 3—4 чифта *гребци*, навлизатъ навътре въ морето, за да търсятъ пжтущитъ ята риби. Върху дъска, закрепена на високо дърво въ една отъ лодкитъ, седи *капитанътъ* и гледа на коя страна ще се покаже голѣма плаваща свѣтлина. По негова *команда* дветъ лодки се насочватъ да обградятъ съ дългата мрежа тая свѣтлина. Тамъ, следъ 2—3 часова работа, рибаритъ напълватъ лодкитъ съ 3—4 хиляди чифта паламуди.

На разсъмоане пълнитъ лодки се приближаватъ до пѣсѣчния брѣгъ на залива и уловената риба съ кошове се пренася на голѣми купища. Чрезъ наддаване рибата се купува отъ търговци, които веднага я предаватъ на събралитъ се вече работнички (момичета, жени и стари баби), за да я очистятъ, осолятъ и наредатъ въ кошове.

Тия кошове се откарватъ въ Бургазъ и Варна съ моторни лодки, отдето съ треноветъ се разнасятъ изъ гридоветъ. Така се продаватъ навсѣкжде изъ България *пресносолни* паламуди, вкусни скумрии и тлъста *лакерда* (солени парчета отъ *туруши*).

Прелетнитъ риби при своето есенно пжтуване загубватъ цѣли милиони отъ своитъ другарки, които риболовцитъ изваждатъ отъ морето и приготвяватъ за храна на хората. На пролѣтъ рибитъ пакъ ще се върнатъ къмъ северъ и нови милиони ще бждатъ изловени.